

Forpligtelser, naar vi, efterat have seet, at den ikke har opfyldt dem, sige: I have kun forhøiet Eders Bidrag med en Trediedeel, vi ville nedsette vort Bidrag saaledes, at ogsaa vi kun have en Forhøielse af en Trediedeel; dette vilde falde langt stærkere paa Kommunen end alle Ord, der maatte blive udtalte derom, og det vilde være langt simplere. Den ærede Ordfører siger: „dersom Mindretallet — og heri henventte han sig særlig til mig — har, som han hyppig har ytret, den Overthydning, at man er berettiget til paa Finantsloven at forandre Summer, hvad enten de ere opførte i Henhold til en Lov, eller de kun staae som ministerielle Forslag, saa kan han rolig gaae ind paa Loven, som den er“, men deri kan jeg ikke give ham Ret. Noget Andet var det, dersom den ærede Ordfører havde sagt: „naar han veed, at Fleertallet af denne Forsamling deler denne Mening med ham, saa kan han rolig gaae ind derpaa“; men hertil svarer jeg: „naar en lang Erfaring har viist mig, at Fleertallet i Forsamlingen, om det ogsaa deler Mening med mig i denne Henseende, dog viger tilbage, naar det kommer til det Punkt, at det skal gjøre denne Mening gjældende gennem Bøteringen, naar det skal gjøre den gjældende gennem Revisionen og kræve de Penge tilbage, som have været betalte for meget, og som Tilfældet var med Stutterisloven, hvor man sagde: „vi have Loven for os“, krymper sig ved at paalægge Ministeren at udrede Pengene af sin egen Lomme, saa er Intet simplere og naturligere, end at jeg forlanger, at vi her i Reven skulle sige, at Tilskudet aarlig skal opføres af Ministeren paa Finantsloven, forbeholdende os selv uden nogen videre Disput at gjøre med det, hvad vi ville. Det falder ikke Noget her i Forsamlingen ind, at man mere i en Sag af denne Art end ligeoverfor saamange andre Sager skulde gaae fra et Bølb til et andet, fra det ene Aar til det andet, at vi alene af Ufornuft eller deslige skulde forandre en engang tagen Bestemmelse. Naar man gaaer Finantsloven igjennem, saa vil man finde ikke saa Udgifter som det ene Aar efter det andet ere førte paa Finantsloven, og om hvilke vi for længe siden ere komne til den Overthydning, at de i sig selv ikke ere hensigtsmæssige; men de ere

tilvante, og derfor vilde vi ikke saa let rokke ved dem. Vi ville naturligtviis meget lettere komme til at lade denne Sum blive staaende, selv om vi begynde at erkjende, at den ikke gives ud til fuld Nytte, end vi ville komme til tidlig at trække Noget fra den uden nøie at have dømt om Forholdet. Jeg kan altsaa ikke opgibe Forslaget og maa tilraade det ærede Thing at vedtage det Forslag, som her staaer opført under Nr. 40; det gjør det Offentlige en Tjeneste, og Byen vil ingen Skade have deraf; man giver de samme Penge og man sikrer sig uden Forhandling den bevilligende Myndighed, som man fra saamange Kanter, fra det andet Thing, Ministeriet indbefattet, hver Dag har søgt at gjøre lidt ringere. Vi skulle ikke lade flere Spaaner hugge af vor Bevillingsmyndighed, end vi ere nødt til, og naar man siger os, at vi have saamange bestemte Summer paa Finantsloven, som staaer der i Henhold til Love, saa siger jeg: „ja, bestoværre! men lad os ikke stille flere op paa samme Maade, naar vi ikke have det nødtigt.“

C. B. Rimestad: Jeg skal, til hvad der nu er sagt af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), sige nogle saa Bemærkninger. For det Første skal jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til Summens Størrelse. Summen er ikke 38,000 Rd., thi naar Vicepolitidirektørembedet inddrages, bliver den som bekjendt 40,000 Rd., altsaa hvorledes man end regner; saa vil det vise sig, at Summen forhøies netop med 100 Procent; jeg troer dette er ganske klart. Dersom jeg havde den Tro, at enten Kommunen eller Regjeringen i fjerneste Henseende blev uheldigere stillet ved det Forslag, der nu er fremkommet, da er det ganske naturligt, at jeg ikke vilde have støttet det; men det er min Overbeviisning, at hverken Kommunen eller Regjeringen derved i nogen Henseende bliver vanskeligere stillet, end de ellers ville blive. Forslaget er blot stillet, saaledes som den ærede Ordfører udtrykte sig, fordi vi paa dette Punkt vilde gjøre en Begyndelse, om jeg saa maa sige, til i den fulde Udstrækning at vende tilbage til at have Rigsdagens Bevillingsmyndighed ligeoverfor det, som det altid er forekommet os var en Stræ-